

Борис у подкарва с бясна бързина из безлюдните улици.

х

Колата спира пред богатия дом.

- Имам ли ум! - пита го изнемадана Ирина.

- Не се бой!...

Той застава неумолим на тротоара.

Ти го гледа изплашено.

- Какво мислиш да правиш?

- Просто ще влезем вътре.

- Не!

- Аза те моля да имаш доверие в мен.

- Това е лудост!

- Ти трябва да видиш Мария! Искам да се увериш че
е невъзможно да живея повече с нея.

- Какво значи това?

- Влез и ще видиш!

Ирина нерешително слиза от колата.

х

Пред очите ѝ последователно светват абширния хол,
голямата трапезария, салона, задната градина...

Скритото осветление и лъскавите геометрични повърхности от малу, коприна и кадифе придават на цялата обстановка нещо приказно.

Борис приближава до нея.

- Сега трябва да имаш пълно доверие в мен! - казва
и Борис.

След това я притегля към себе си и я целува.

Чуват се стъпки.

По стъпалата като видение слиза Мария.

Ирина изпитва смущение, уплаха и най-сетне неовладяно чувство на физически страх и желание да побегне. Но